
[ultrageheim]
NEGEN
ALBERT VAN
DER LINDEN

COLOFON

ISBN 9789051798852
1e druk, 2014

© 2014 Albert van der Linden

Dit boek is een uitgave van Mijn Eigen Boek

Keizersgracht 75-II
1015 CE Amsterdam
Telefoon 020 427 9204

Exemplaren zijn rechtstreeks te bestellen
via internet: www.mijneigenboek.nl en bij iedere boekhandel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt van druk, fotokopie, microfilm of op enige wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

NEGEN

Albert van der Linden

WWW.MIJNEIGENBOEK.NL

Dank aan

Yvonne Baggerman
Carel van Joolen

Angst is je allergrootste vijand.
Waakzaamheid is je allergrootste vriend.

Hoofdstuk 1

Servië, aanslag

Servië gaat al dagen gebukt onder een extreme hittegolf. De omgeving is kurkdroog en snakt naar water. Vanuit mijn schutterputje hef ik mijn bezwete hoofd op. Ik druk de optische kijker tegen mijn rechteroog aan. Als een onwelkome gast begluur ik het huis van ons doelwit. Volgens de informatie had ons doelwit zijn gezin allang een bezoek moeten brengen. Op enkele gewapende beveiligers na die hun rondje binnen de omheining lopen, gebeurt er nog helemaal niets.

Luid en duidelijk hoor ik een seintje door mijn zendertje. Ik laat de kijker langzaam zakken, totdat het dunne riempje waaraan het vastzit strak rond mijn nek hangt. Zonder om te kijken breng ik mijn linkerhand omhoog en geef een teken dat ik hem heb gehoord.

Mijn rechterwijsvinger ligt nog steeds losjes tegen de trekker van het automatische geweer, een Magnum 8.6/70 mm met telescopisch vizier. Regelmatig masseer ik mijn handen om de stijfheid van mijn vingers weer soepel te maken, het zijn de enige keren dat ik het wapen loslaat.

Het Magnumgeweer is met jute en vegetatie uit de omgeving afgedekt zodat schittering van de zon op het zwart metalen wapen niet kan reflecteren. De loop van het wapen steekt dwars door een struik die door de droogte bijna het loodje heeft gelegd.

Na het teken, breng ik mijn linkerhand onder het camouflagenet door naar mijn gezicht en veeg ik wat zweetdruppels weg. Voorzichtig drink ik enkele slokken lauw water uit een bijna leeg gedronken waterzak die ik op mijn buik heb vast getapet.

Net als Frank heb ik mij vanaf mijn hoofd tot aan mijn enkels vol gehangen met jute lappen, die ik met de nodige vegetatie in het Ghillie Suit heb gevlochten. Het pak is zwaar maar van levensbelang, het zorgt ervoor dat ik geen herkenbare vormen meer heb zodat mijn hele lichaam totaal in de omgeving opgaat.

Ik weet dat mijn buddy Frank in onze schuilplaats, zo'n vier meter achter mij geduldig zit te wachten totdat ik hem aflos.

Voordat ik mij terugtrek werp ik nog een blik op de broeierige omgeving, waar de augustuszon meedogenloos schijnt. De gemiddelde temperatuur ligt al dagen boven de 35 graden.

Mijn gedachten gaan naar degenen die deze missie hebben bedacht, ik hoop dat zij zich niet vergist hebben en mij niet voor niets op deze godverlaten heuvel hebben neergezet.

Mijn ogen zijn continue gefocust op het witte huis dat lager ligt en vierhonderd meter van mij verwijderd is. Het staat in het Servische district Pirot, dichtbij de grens met Bulgarije. Het is gebouwd op een vlakke bodem aan de voet van een heuvel, die de voorloper vormt van het ruige berglandschap in het zuidoosten dat zich diep in Bulgarije uitstrekt.

De buitenkant van het huis staat op mijn netvlies gebrand, we observeren het al bijna drie dagen. Het vrijstaande huis is eigenlijk een villa met een aangebouwde garage waarop een terras gemaakt is. 's Avonds wordt het terras verlicht door twee metalen sierlampen die aan de gevel van het huis zijn gemonteerd.

Elke beweging rond het huis wordt opgemerkt door vier beveiligingscamera's die op strategische punten staan opgesteld. Een twee meter hoge stenen omheining rond het huis zorgt ervoor dat ongewenste gasten buiten blijven. Een kronkelende bergweg die voor het huis langs loopt lijkt op een donkere sloot, die in een stijgende lijn in de heuvels verdwijnt.

Het verkeer volg ik met mijn kijker, er rijden nog oude Zastava Yugo uit een vervlogen tijdperk tussen de grote Duitse automerken die hier duidelijk de voorkeur hebben, het smalle bergweg omhoog.

Het huis behoort toe aan ons doelwit, de Serviër Milo Dukanovic, een ex-militairadviseur van het Servische leger.

Volgens de laatste berichten van de internationale veiligheidsdiensten wijst alles erop dat hij in het geheim met enkele hoge pieten van het oude regiem, een ondergronds Servisch leger aan het opbouwen is. Het lijkt erop dat ze Montenegro (dat in juni 2006 onafhankelijk werd) weer in willen lijven. Als die gegevens juist zijn, staat er een nieuwe catastrofe te wachten.

De crisis wordt pas helemaal compleet als Milo en zijn helpers

in dat plan zullen slagen en het leger kunnen gaan inzetten om Montenegro met geweld voor Servië te behouden. Met de gespannen sfeer in het Midden-Oosten zitten zeker de Amerikanen en Engelsen hier niet op te wachten. Zonder hun steun kan de Europese gemeenschap wel inpakken. Veel Europese landen, waaronder Nederland, worden nerveus bij de gedachte aan een nieuwe oorlog in hun achtertuin. Ze willen niet stil zitten en toekijken. In het diepste geheim wordt er een plan opgesteld om Milo te stoppen. Na veel beraad op het allerhoogste niveau tussen de ministeries van deze landen wordt Nederland als enige kandidaat naar voren geschoven om deze klus te klaren. Nederlandse commando's moeten deze gevaarlijke opdracht gaan uitvoeren.

Als de beste sluipschutters (snipers) bij de commando's worden Frank en ik uitgekozen om een van de gevaarlijkste mensen uit de Balkan uit de weg te ruimen. De angst die er dan zal ontstaan, is hopelijk genoeg om de anderen van oorlogsplannen te laten afzien.

Behalve wat fotomateriaal van de goed beveiligde Milo, een man die nooit lang op één plek blijft, hebben we weinig gegevens over hem. Ons enige houvast is dat hij regelmatig zijn vrouw en kind bezoekt.

Ik kijk omhoog, de lucht boven mij is nog blauw, maar zware bewolking is in aantocht en zal spoedig voor weersverandering zorgen. Ik ben een tikkeltje bezorgd, het kan soms goed tekeer gaan hier.

Een tikje tegen mijn voet is voldoende om mij uit mijn gedachten te halen en te weten dat Frank er is. Ik ben blij dat ik me eindelijk weer kan bewegen, ik gebruik mijn handen en voeten om mijn stijve lichaam uit het schuttersputje te hijsen en op te schuiven. We spreken geen woord met elkaar als hij langs mij schuift en mijn plaats inneemt.

Als hij zijn positie heeft ingenomen kijken we elkaar even aan. Het netje met de nodige vegetatieslierten duwt hij aan de kant, een bezweet ongeschoren gezicht komt tevoorschijn. Hij maakt pafgeluidjes in hetzelfde ritme als zijn rechterwijs- en middelvinger bewegen, zo laat hij mij weten dat hij zin heeft in een sigaret. Hierna wijst hij naar zijn horloge en lijkt te willen zeg-

gen, dat de tijd begint te dringen. Gebarentaal is op dit moment onze enige communicatie.

Franks vermoeide gezicht verdwijnt weer achter het camouflagenet.

Zijn rechterhand gaat richting de trekker, even later drukt zijn wijsvinger lichtjes tegen de metalen kromming aan.

Hij begint geconcentreerd met zijn linkerhand aan de knoppen van het vizier te draaien als zijn rechteroog tegen de rubberen rand van het vizier is gedrukt. Het is een continu proces.

Mijn enige reactie op zijn gebarentaal is het opheffen van mijn schouders, zo laat ik merken dat ik ook niet weet waarom dit zo lang moet duren. Hij heeft gelijk, het is niet de bedoeling dat we hier nog dagen kunnen blijven. Het observeren van een doelwit dat er niet is, geeft spanning en vergt het uiterste van je geduld.

Franks behoefte aan nicotine is zijn grootste kwaal. Het is duidelijk te merken dat hij er behoefte aan heeft. Naarmate de verveling toeslaat wordt hij chagrijniger.

Gisterenochtend om half elf verschenen Samira, de vrouw van Milo, en hun zoontje Milan voor het eerst buiten om in de tuin te gaan werken. Een gewapende bodyguard bleef op afstand en hield hen in de gaten, een grote, zwarte hond, strak aangelijnd staat naast hem. De bodyguard had moeite om het beest, een al te energieke Beauceron, in bedwang te houden. Hij trok constant en agressief aan de lijn waaraan hij vastzat. De hond lijkt op een Dobberman Pincher, dezelfde vacht, zwart met roestbruin. Het is een perfecte waakhond.

Niemand zal het in zijn hoofd halen om met kwade bedoelingen de tuin in te gaan.

De jonge vrouw liep met haar zoontje de kleine boomgaard in. Ze is gekleed in een veel te groot zittende, smerige tuinbroek waarvan de broekspijpen meerdere malen opgerold zijn. Met een rieten mand in haar linkerhand, liepen ze langs de fruitbomen om de rijpe vruchten van de laaghangende takken te plukken. Het tweejarige ventje hielp zijn moeder driftig mee, de vruchten die uit de bomen waren gevallen raapte hij op om ze vervolgens in de mand te doen. Ze verloor het ventje geen moment uit het oog. Het tweetal werd gadegeslagen door een nors bebaard gezicht van een onbekende man die regelmatig door

het raam van de eerste verdieping keek. Baardman verkende zo de omgeving, misschien vond hij het maar niets dat zij daar buiten waren.

Milo laat zijn vrouw goed bewaken, buiten de bewakers om is de hond een geduchte tegenstander.

Voor de zoveelste keer kruip ik naar onze schuilplaats terug, ik nestel me zo comfortabel mogelijk op mijn slaapzak.

Een paar dagen geleden, in het holst van de nacht, hebben Frank en ik op deze heuvel een schuilplaats gegraven. Het ligt onzichtbaar achter struiken.

Als het moet biedt het aan twee personen plaats. Onze behoeften doen we in een stevige plastic zak die we vanwege de stank, in een hoek hebben neergezet. Het smerig stinkend goedje wordt uit het zicht onttrokken door het achter onze rugzakken te verstoppen. Het nadeel van deze opdracht is de hygiëne en het gebrek aan slaap. Drie dagen wachten in de zon met temperaturen die je bijna ademloos maakt, een tien kilo wegend pak dat niet uit mag en aan alle kanten aan je lichaam plakt. De zweetlucht die hiervan vrij komt is niet te harden. Ik had een moord willen doen voor een koel glas schuimend bier in een dampend bad met geurende kruiden. Ik grinnikte zonder geluid bij deze gedachte.

Nadat ik het camouflagenet voor de ingang heb laten zakken en ik gestrekt op mijn rug op mijn slaapzak lig, evalueer ik de situatie. Frank en ik zijn allebei opgeleid als sluipschutters bij de commando's. Tijdens de vele eindeloze schietoefeningen hebben we altijd de hoogste scoren. Het maakt daarom niet uit wie de Serviër doodt, degene die zijn vinger aan de trekker heeft voert de opdracht uit.

Ik werp een blik door het camouflagenet op de bewolking boven me. De wind neemt toe maar verdrijft de benauwdheid niet, sterker nog zolang er geen regen valt, neemt de benauwde lucht alleen maar toe. De strakblauwe hemel die dagenlang heeft overheerst is nu bijna verdwenen. Donkere wolken verdringen zich en vullen dreigend de lucht boven ons. Er was voorspeld dat er weersverandering op komst is. Deze verandering die voor verkoeling zal zorgen, verontrust me wel. Harde windstoten en regen die met grote hoeveelheid naar beneden komen hebben

uiteraard invloed op een goed schot.

Het verontrust me ook dat ons water en voedsel snel begint op te raken. Ik bereken dat we nog maar voor anderhalve dag hebben, we zullen nog zuiniger aan moeten doen.

Nadat ik alle gegevens in de dictafoon heb ingevoerd druk ik hem uit, daarna verberg ik het apparaat zorgvuldig onder het voeteneind van mijn slaapzak.

Alle spullen die we bij ons hebben zijn binnen handbereik zodat we binnen een minuut kunnen verdwijnen.

Na het drinken van enkele slokjes lauw water pak ik twee koekjes uit mijn rugzak. Daarna draai ik mij weer op mijn rug. Door de beperkte ruimte gaat met deze beweging een lading zand van de zijkant mee. Vermoeid maak ik een diepe zucht op het moment dat ik me nonchalant even uitrek. Met mijn tanden breek ik een stukje koek af, hierna maal ik het met mijn kiezen fijn. Het geeft een voldaan gevoel als het even later, vermengt met wat speeksel, richting mijn slokdarm verdwijnt.

Ik moet in slaap gevallen zijn, want plotseling schrik ik wakker van de seintjes van Frank door mijn oorspeaker. Ik schiet overeind en stoot mijn hoofd tegen het lage plafond. Vloekend veeg ik het losgeslagen zand uit mijn haren. Ik reageer en sein twee klikjes terug. Hierna kijk ik op de verlichte wijzerplaat van mijn pulsar, het is vijf uur in de namiddag, er zijn dik twee uren verlopen. Ik duw het camouflagenet een stukje weg, de lucht boven mij is donkergrijs geworden, de omgeving ziet er triest uit, de wind jaagt met stormachtige windvlagen met gemak de grootste struiken door elkaar. Toch is er nog nauwelijks verkoeling. De hel van donder en bliksem zal spoedig losbreken.

Nog niet helemaal wakker kruip ik naar buiten. Even later voeg ik me bij Frank die voortdurend door zijn kijker tuurt. Hij laat de kijker zakken en draait zich om. Het camouflagenetje wordt door de harde wind tegen zijn gezicht aangedrukt. Ik zie vaag zijn felblauwe ogen en hagelwitte tanden. Hij laat een teleurstelling merken als we van plaats wisselen. Er is nog niets gebeurd.

Als ik mijn positie weer heb ingenomen druk ik de kijker tegen mijn ogen en speur de omgeving af.

Intussen heeft Frank zich naast mij omgedraaid, met zijn han-

den gevouwen op zijn buik
maakt hij nog geen aanstalten zich terug te trekken.

Na vijf minuten hef ik mijn hoofd tot het uiterste op, twee auto's die vlak achter elkaar rijden, krijgen mijn aandacht. Ze maken zich verdacht door de hoge snelheid waarmee ze aan komen.

Vlak voor het huis minderen ze vaart totdat zij voor het ijzeren hek stoppen.

'Contact, contact', mijn woorden klinken schor en bijna onhoorbaar door het lawaai van de wind. De woorden zorgen ervoor dat Frank zich snel naar mij toe draait, hij is zichtbaar opgelucht dat er eindelijk wat gaat gebeuren.

Als ik de kijker aan Frank heb gegeven, druk ik de telescoop voor mijn oog. Het vizier met de metalen loop wijst dreigend tussen de hevig bewegende takken in de richting van de twee auto's. Het zijn de snelste Mercedesses in hun soort, vierdeurs, uitgevoerd met geblindeerde ramen en als ik me niet vergis ook nog zwaar gepantserd. De portieren van de auto's gaan bijna gelijktijdig open. Uit de achterste auto stappen vier gewapende mannen. Nog eens twee gewapende mannen stappen uit de voorste auto. De vier achterste mannen hebben moeite om tegen de wind in naar de voorste Mercedes te komen. De vier die als eerste zijn uitgestapt dragen para-gevechtskleding, de twee uit de voorste auto zijn netter gekleed, zij dragen een zwart pak, alsof zij van een bruiloftspartij komen. Met hun Kalashnikovs dicht tegen hun lichaam aangedrukt proberen zij door de windvlagen de omgeving te observeren.

Ik voel de spanning als een komeet door mijn lichaam opkomen. Deze opdracht mag niet mis gaan, er is maar één kans. 'Verdomme', vloek ik zacht terwijl ik met veel moeite probeer het geweer stil te houden, 'Was deze klote weersverandering maar een kwartiertje later gekomen.'

Frank observeert intussen de hele omgeving. Mijn wijsvinger voert de druk tegen de trekker op als ik de laatste persoon door de telescoop uit de voorste auto zie stappen. Milo, ik herken meteen zijn gezicht van de foto's die ik van hem gezien heb.

Als een panter die zijn prooi zoekt, nemen zijn samengeknepen kille ogen heel even elk detail van de omgeving op. Hij

snauwt bevelen naar twee bodyguards. De twee zwarte pakken stormen naar voren. Zij volgen op een afstand hun baas.

Er zijn factoren waar ik rekening mee moet houden nu het doelwit zichtbaar is geworden en zich verplaatst. Erg belangrijk zijn de coördinaten die Frank mij geeft. Door een bewegend doelwit verandert de afstand steeds. Afstand, druk en windsnelheid moeten continu worden bijgesteld om de kogel op de juiste plek te laten inslaan. Turend op zijn laptop roept hij boven de windvlagen uit: 'Drie centimeter dalen!' Ik let niet op zijn bekakte stem die menig jongen uit het korps tot wanhoop drijft. Sommigen zijn jaloers op zijn smaak van dure spullen. Behalve het salaris, dat hij bij de Commando's verdient, krijgt hij maandelijks nog een royale toelage van zijn ouders. Frank denkt nu even niet aan dit alles.

Terwijl ik mijn doelwit in mijn vizier nauwlettend volg, kijkt hij geconcentreerd op de laptop en de omgeving. Niets vermoedend stapt Milo op de poort af die nu automatisch opengaat. Door de telescoop, die ik nog voortdurend moet nastellen om het schot zo perfect mogelijk te maken, volg ik de somber gekleede man die wat magertjes afsteekt ten opzichte van de twee fors gebouwde bodyguards. Milo loopt de poort door in de richting van de voordeur.

Het gerommel in de lucht komt steeds dichterbij. De 8/6 mm kogel heeft op deze afstand een verwoestende werking. Als ik mijn werk goed uitvoer, zal de wereld over enkele ogenblikken van deze man verlost zijn.

Plotseling een waarschuwing: 'Verdomme, pottenkijkers, kijk!' Frank wijst met zijn wijsvinger naar het huis. Mijn blik glijdt langs het vizier richting de voordeur. Die is intussen al opengetrokken door de vrouw van Milo, zij komt naar buiten om haar geliefde in de armen te sluiten. In de deuropening verschijnt ook de baardman, zijn armen houden de krijsende Milan stevig vast.

'Kom op maat, maak het karwei af voordat het te laat is', waarschuwt Frank. De adrenaline gaat in een razend tempo door mijn lichaam, ik kan geen seconde meer verliezen. Ik weet wat hij bedoelt, als zij elkaar in de armen vliegen is er geen kans meer om een doeltreffend schot te lossen. De druk met mijn